

Arrest

nr. 116 615 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VANHEMMENTS en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2009 dient verzoeker een asielaanvraag. Op 19 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 57 794 van 11 maart 2011 opnieuw de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 31 mei 2011 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in. Op 13 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de

beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 89 188 van 5 oktober 2012 het beroep verwerpt.

Op 31 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 september 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2012 werd ingediend door:

M., B. (RR: ...)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Kaboel op (...)1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28 september 2009 in België verblijft, volledig geïntegreerd is de Belgische samenleving, als niet begeleide minderjarige in België is aangekomen, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, vrij vlot de Nederlandse taal spreekt (zie attest), zich van bij het begin geëngageerd heeft, onmiddellijk naar school gegaan is, onmiddellijk op zoek gegaan is naar werk, zeer werkwilgig is (zie inschrijvingsbewijs VDAB), deeltijds onderwijs aanving voor de opleiding "broodbakkerij" (zie school bewijzen Kogeka), zeer leergierig en geïnteresseerd is in dit vak, een tewerkstelling kon bekomen bij NV Sweet Heart (zie werknemersleercontract NV Sweet Heart, alterneringsplan arbeidsdeelname in het kader van alternerend leren DBSO, leerovereenkomst, aanvraag om een werkkaart), zijn praktijkleerkrachten bakkerij en zijn werkgever zeer tevreden over hem zijn (zie verklaringen, verslagen tewerkstellingsbezoeken), zeker in aanmerking zal komen om op het einde van het schooljaar een certificaat van broodbakker op zak te hebben, veel kans heeft op het verkrijgen van een vaste job in een knelpuntberoep (zie verklaring NV Sweet Heart) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 29 september 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 maart 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 31 mei 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 juli 2011 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging dat aan zijn voogd betekend werd op 13 juli 2011. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar 5 maand 11 dagen voor de eerste asielaanvraag en 1 maand 13 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene stelt te vrezen voor zijn leven in zijn herkomstland, een terugkeer zou een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zijn. Betrokkene heeft echter

geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat zijn leven effectief in gevaar zou zijn en artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester V. haalt aan dat betrokkene niet meer terug kan keren naar zijn herkomstland onder andere omdat zijn ouders als illegalen ondergedoken zijn in Iran en er geen opvang is voor betrokkene in zijn herkomstland. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gewone sociale en zakelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale/zakelijke relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Betrokkene toont evenmin aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 september 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Aangezien, artikel 3 EVRM stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Terwijl, op basis van de inhoud van de bestreden beslissing door verwerende partij niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoeker wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, meer bepaald Kabul.

Echter kreeg verzoeker op 18.09.2013 kennis van de negatieve beslissing van verwerende partij, waarbij werd verklaard dat zijn verzoek onontvankelijk is.

De bestreden beslissing rust immers op volgende overwegingen:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28 september 2009 in België verblijft en volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving (. ..) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

(. ..)

Betrokkene stelt te vreezen voor zijn leven in zijn herkomstland, een terugkeer zou een schending van artikel 3 EVRM zijn. Betrokkene heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat zijn leven effectief in gevaar zou zijn en artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval

is. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (. ..). "

(eigen onderlijning)

Nochtans is concreet aangetoond dat bij een terugkeer artikel 3 EVRM zou geschonden worden. Dit werd reeds zo in de asielprocedure van verzoeker meermaals aangetoond.

Echter meent verwerende partij thans dat verzoeker na zijn twee asielaanvragen had moeten terugkeren.

Nochtans is de situatie in geheel Afghanistan en des te meer Kabul zeer ernstig te nemen.

Vooreerst erkende het CGVS al dat de algemene veiligheidssituatie in Kabul zeer problematisch is door het aanhoudend actueel geweld zoals bembommen en zelfmoordaanslagen.

Of dit conflict nu in hoofddoel gericht is tegen de Afghaanse en internationale troepen, doet in se niet ter zake, aangezien de burgers toch het slachtoffer blijven en aldus ook verzoeker, waardoor een reëel risico bestaat voor verzoeker om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en aldus ernstige schade.

Hiertoe dient zelfs de betrokkene niet noodzakelijk het bewijs te leveren van zijn/haar individueel risico.

Verwerende partij ging er tijdens de asielprocedure ervan uit dat verzoeker in Kabul kan verblijven, aangezien de huidige toestand als "rustig" zou kunnen omschreven worden.

Eerst en vooral was verzoeker als minderjarige in België aangekomen. Bij een terugkeer maakt verzoeker meer kans om het slachtoffer te worden van de talloze aanslagen die gebeuren in Kabul.

Zelfs loopt verzoeker nog meer gevaar omdat zijn moeder "berucht" was door het verspreiden van Christelijke literatuur, waarbij de Taliban op zoek was naar de moeder van verzoeker en haar familie, zodat hij nog meer risico loopt om het doelwit te zijn van de Taliban en andere niet-christenen.

In zulke oorlogen wordt geen onderscheid gemaakt of zij burger zijn of niet, gewonden of doden vallen er ongetwijfeld onder de burgers.

Verhuizen zou ook geen optie zijn geweest voor verzoeker, aangezien hij geen enkel middel hiervoor had en dit te gevaarlijk was voor een minderjarige.

Opvang was er is nog steeds uitgesloten in het herkomstland van verzoeker.

Verwerende partij had zich ten onrechte geen oordeel gevormd over de vraag of in Kabul sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07 dat men bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie;

Bijgevolg ging verzoeker bij het moeten terugkeren naar Kabul of omstreken daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico lopen op de ernstige schade als beschreven in artikel 3 EVRM.

Bovendien, uit rechtspraak van 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de overheid een effectieve en behoorlijke bescherming te bieden in het licht van artikel 3 EVRM en wordt het volgende geciteerd:

"(. ..)However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1997, Reports 1997-111,§40)."

Dat de "systematische praktijk van onmenselijke en vernederende behandelingen" in Afghanistan, ook al kan dit regionaal zijn, jegens een bepaalde groep, voldoende bewijs oplevert om aan te nemen dat ook verzoeker een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 EVRM nu hij kan hardmaken dat hij tot deze kwetsbare groep behoort.

Bijgevolg kon verzoeker als minderjarige niet terugkeren naar Afghanistan.

Deze buitengewone omstandigheden zijn thans nog steeds aanwezig. Meer nog zelfs, de situatie in Afghanistan is zodanig dermate ernstig, dat men niet meer kan bepalen waar wel en waar niet het veilig zou zijn. Alle plaatsen in Afghanistan worden dus bestempeld als zeer onveilig.

De nieuwe richtlijnen van UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013, zijn hier duidelijk over (zie <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html>):

• M.b.t. gewapend conflict en gevolgen voor burgers:

p. 14: "The proliferation of local militias and armed groups, both pro- and antigovernment, particularly in the north, northeast and central highland regions, had a further negative impact on the security situation for civilians. The presence or re-emergence of armed groups was reported frequently to result in reduced protection for civilians and increased human rights abuses. In the north and northeast regions

in particular, the "blurring of lines" between government and non-government affiliation of armed groups, resulting from the widespread recruitment of armed group members into the ranks of the Afghan Local Police (ALP), was reported to contribute to unchecked proliferation of abusive practices and reduced protection for civilians. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs. "

p. 16: "Civilian casualties resulting from targeted attacks increased by 108 per cent in 2012 compared to 2011, with UNAMA documenting the death of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of (attempted) targeted killings.

As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. The upward trend in the number of civilian casualties as a result of targeted attacks continued in 2013, with UNAMA reporting a further 29 per cent increase in civilian casualties as a result of such attacks in the first six months of 2013 compared to the same period in 2012. "

"In 2012, improvised explosive devices (IEDs) were responsible for 34 per cent of all civilian casualties (868 civilian deaths and 1,663 injuries). In the first six months of 2013, civilian deaths and injuries resulting from the use of IEDs by AGEs were up 34 per cent compared to the same period in 2012. In most cases of civilian casualties caused by IEDs, the IEDs appeared not to have been directed at specific military objectives or they were employed in such a way that their effects could not be limited to legitimate military targets, in violation of the requirements of international humanitarian law. AGEs were reported to continue to plant IEDs on roads routinely used by civilians, as well as in other public areas commonly used by civilians, such as markets and bazaars, government offices, in and around schools, shops and bus stations. AGEs also used IEDs in assassination attempts against civilians, frequently killing a high number of bystanders. "

Kortom alle burgers zijn niet meer veilig.

M.b.t. onveilige plaatsen:

p. 18: "The 12 provinces with the highest incident totals in 2012 (more than 640 incidents) were Helmand, Kandahar and Uruzgan (southern region), Ghazni, Paktika and Khost (southeastern region), Nangarhar and Kunar (eastern region), Herat and Farah (western region), and Kabul and Wardak (central region). "

Overall in Afghanistan is het onveilig, echter voor Kabul wordt nog eens de nadruk gelegd dat het daar zéér onveilig is.

• M.b.t. terugkeer:

p. 28: "More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property."

Ook volgend rapport bevestigt huidige situatie: UNHCR, Global Trends 2012, Displacement, the New 21st Century Challenge, 9 juni 2013,

p. 30: "UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers "of concern", but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance."

Betreffende bovenstaande citaten, wenst verzoeker op te merken dat deze voor de rechters algemeen bekende informatie zouden moeten zijn en deze dus volgens UNHCR niet naar het Nederlands moeten worden vertaald.

Bij lezing van deze rapporten is het duidelijk dat een terugkeer voor eender welke Afghaan onmogelijk is.

Echter voor verzoeker kan tevens concreet worden aangetoond dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn waarom de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingen wet in België is gebeurd:

Geen terugkeer tijdens asielprocedure mogelijk (minderjarig - geen opvang schending artikel 3 EVRM ..)

Thans geen terugkeer mogelijk wegens schending van artikel 3 EVRM (cfr. supra)

Bovendien heeft het CGVS zelfs de opdracht gekregen om alle dossiers van Afghanistan voorlopig te "bevriezen" (en dus geen beslissing te nemen) in afwachting van de toestand in Afghanistan gelet op de recente berichten en verslagen.

Het is dan ook een raadsel waarom verzoeker, die nog zelfs meer een risico loopt naast het feit dat Afghanistan een oorlogsgebied is en een gevaar is voor alle burgers, wel zou kunnen terugkeren zonder enig problemen.

Daarnaast heeft verzoeker als twintigjarige een risico profiel. Hij heeft, zoals men het noemt, een "men and boys fighting age".

In een land van oorlog is men voortdurend op zoek naar dergelijke profielen, namelijk jonge sterke mannen die een kracht kunnen zijn om mee oorlog te voeren.

Overigens zou verzoeker zijn job verloren hebben, moest hij België verlaten hebben. Zelfs die omstandigheid kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden en worden aanvaard.

Verzoeker had dus alle redenen om in België zijn aanvraag te doen. Het was onmogelijk om naar de bevoegde diplomatieke of consulaire post te gaan om een aanvraag in te dienen in dergelijke omstandigheden.

De rechtspraak aanvaardt de buitengewone omstandigheden waarbij artikel 3 EVRM zou geschonden worden.

Op basis van de lezing van de bestreden. beslissing, wordt artikel 3 EVRM op onrechtstreekse wijze geschonden door het niet beoordelen of zelfs door het verkeerd beoordelen of verzoeker al dan niet beschermd wordt door de overheid in Afghanistan door zijn loutere terugkeer en aanwezigheid ter plaatse.

Op de Afghaanse autoriteiten ligt namelijk een resultaatsverbintenis en geen inspanningsverbintenis voor wat betreft de effectieve bescherming. Verwerende partij liet echter na hard te maken dat verzoeker in geen geval meer geconfronteerd zou worden met dergelijke behandeling, als zijnde mensonwaardig of een risico zou lopen als burger.

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkene dient aan te tonen dat zij bij hun terugkeer reëel. gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Voor de interpretatie van het begrip "reëel risico" verwees de RW al eerder naar de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM.

Het Hof oordeelde dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het begrip reëel mag niet worden verengd tot "waarschijnlijkheid" en dus "tot het aantal keer dat een dergelijk incident zich zou voordoen";

Het risico wordt namelijk nog maar eens bevestigd door de recente verslagen van het UNHCR en het beleid van het CGVS voor de asielzaken in België.

Dat CGVS dergelijk beleid zou volgen en verwerende partij niet, kan niet worden aanvaard en stuit op een onredelijke discriminerende behandeling.

Overwegende dat in het licht van bovenstaande feiten en rechtspraak, artikel 3 EVRM verkeerdelijk is toegepast, aangezien de Afghaanse overheid geen effectieve bescherming aantoonde of kan verzekeren voor verzoeker.

Zodat, de bestreden beslissing dd. 10.09.2013 artikel 3 EVRM schendt."

2.2 Vooreerst wordt opgemerkt dat met de aanvankelijk bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar onontvankelijk werd verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Ter terechtzitting benadrukt verwerende partij dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd aangevochten met huidig beroep. Deze vaststelling door verwerende partij is correct. Verzoekers beweringen aangaande een gedwongen terugkeer naar zijn herkomstland zijn derhalve louter hypothetisch en zijn niet dienstig. De afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een aangevochten verwijderingsmaatregel in huidig annulatieberoep maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2010, nr. 215 574).

In de mate verzoeker van oordeel is dat de door hem aangehaalde argumenten onder de toepassing van de Conventie van Genève vallen of dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient verzoeker erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bijgevolg niet is genomen naar aanleiding van een asielaanvraag waarbij eventueel de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wordt getoetst aan de asielmotieven.

Waar verzoeker betoogt dat hij weldegelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond omdat een terugkeer naar zijn herkomstland tijdens zijn asielprocedure niet mogelijk was en thans geen terugkeer

mogelijk is wegens schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker op zich niet volstaat om afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene stelt te vrezen voor zijn leven in zijn herkomstland, een terugkeer zou een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zijn. Betrokkene heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat zijn leven effectief in gevaar zou zijn en artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Meester V. haalt aan dat betrokkene niet meer terug kan keren naar zijn herkomstland onder andere omdat zijn ouders als illegalen ondergedoken zijn in Iran en er geen opvang is voor betrokkene in zijn herkomstland. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen opvang zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In de aanvraag van 28 november 2012 geeft verzoeker, voor wat de buitengewone omstandigheden betreft, de volgende uiteenzetting:

“Verzoeker beroept zich op artikel 9bis Vr. W., aangezien er buitengewone omstandigheden in zijn geval zijn, meer bepaald een prangende humanitaire situatie.

Daarnaast dient gemeld te worden dat verzoeker als niet begeleide minderjarige meer dan drie jaar in België verblijft en hierbij zelfs volledig geïntegreerd is in onze samenleving (cfr. infra).

Verzoeker kon deze aanvraag niet indienen in zijn herkomstland, aangezien hij vreesde voor zijn leven in de zin van de Conventie van Genève en hij aldus naar België is gevlucht.

Geen opvangmogelijkheid in zijn herkomstland

Verzoeker verkeert niet meer in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn herkomstland. De familieleden van verzoeker hebben via Tracing van het Rode Kruis verzoekers verhaal bevestigd, namelijk dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren.

De ouders zelf van verzoeker zouden als illegalen ondergedoken zijn in Iran.

Bijgevolg is er geen opvang voor verzoeker in zijn herkomstland.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de actuele rapporten van het UNHCR en de actuele onveilige situatie in Afghanistan blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoeker hieromtrent geen elementen noch rapporten heeft aangehaald. De Raad stelt vast dat het motief in de beslissing *“Betrokkene stelt te vrezen voor zijn leven in zijn herkomstland, een terugkeer zou een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zijn. Betrokkene heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat zijn leven effectief in gevaar zou zijn en artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat hij*

vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”, niet wordt weerlegd door verzoeker. Verzoeker maakt met zijn thans aangevoerd betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen, zodat verzoeker geenszins dienstig kan verwijzen naar voornoemde rapporten en actuele situatie.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien, de bestreden beslissing rust op de overweging dat verzoeker wel degelijk zijn aanvraag kon indienen in zijn land van herkomst, daar er geen schending van artikel 3 EVRM zou bestaan in het geval van verzoeker en een duurzame terugkeer en reïntegratie mogelijk is in het land van herkomst.

Terwijl, verzoeker wel degelijk heeft aangehaald dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is (zie bovenstaande omstandigheden).

Verwerende partij heeft onvoldoende gemotiveerd waarom een terugkeer wel mogelijk zou zijn.

Er is inmiddels gebleken dat een terugkeer is uitgesloten, zodanig dat alle dossiers bij het CGVS voor Afghaanse asielzoekers ook bevroren zijn. Dit is thans de huidige situatie.

Dat verwerende partij dient te motiveren op basis van de nieuwe feiten en niet op grond van het “verleden”, met name van zijn vorige asielprocedure, dat verzoeker toen al naar Afghanistan had moeten vertrekken ..dat neemt niet weg dat de situatie op vandaag zeer gevaarlijk is en het ongeoorloofd zou zijn om verzoeker terug te sturen.

Dat deze vaststelling door verwerende partij, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot onontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet te nemen.

Dat op basis van de correcte feitelijke gronden opnieuw de ontvankelijkheidsbeslissing dient te worden herbekeken .

Dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land.

Dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Dat heden de situatie in Afghanistan en meer bepaald in Kabul zeer onveilig is voor verzoeker.

Dat immers eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering).

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid)."

Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is.

Dat aldus de feiten duidelijk verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval.

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

2.4 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is

aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de beslissing wordt gemotiveerd dat de elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend; dat de duur van de asielprocedures niet onredelijk lang heeft geduurd; dat de vrees die verzoeker heeft voor zijn leven in geval van terugkeer niet *in concreto* werd aangetoond; dat het gebrek aan opvang evenmin kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat hij beroep kan doen op de IOM die over een reïntegratiefonds beschikt en dat de door verzoeker opgebouwde integratie en sociale/zakelijke relaties niet van die aard en intensiteit zijn dat hij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verzoeker weerlegt deze motieven niet door thans naar de huidige situatie in Afghanistan te verwijzen die volgens hem zeer onveilig is.

Vooreerst dient te worden geduïd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, wordt het hem, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend door de vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt met geen woord gerept over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Waar verzoeker thans verwijst naar de actuele onveilige situatie in Afghanistan in zijn verzoekschrift, die volgens hem buitengewone omstandigheden uitmaken, beoogt verzoeker een feitelijke herbeoordeling van de buitengewone omstandigheden, hetgeen niet onder de bevoegdheid van de Raad valt. Waar verwerende partij in de beslissing motiveert: *“De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*, betwist verzoeker het motief niet, laat staan dat hij het weerlegt.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien, de bestreden beslissing rust op de overweging dat verzoeker wel degelijk zijn aanvraag kon indienen in zijn land van herkomst, daar er geen schending van artikel 3 EVRM zou bestaan in het geval van verzoeker. en een duurzame terugkeer en reïntegratie mogelijk is in het land van herkomst.

Terwijl, verzoeker wel degelijk heeft aangehaald dat een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk is (zie bovenstaande omstandigheden).

Dat uit de beslissing van verwerende partij duidelijk blijkt dat zij zich niet gebaseerd heeft op de concrete elementen van het dossier, maar louter algemene, vage overwegingen/vermoedens heeft genomen.

Echter dient verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren

Algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn criteria waaraan behoorlijk overheidshandelen moet beantwoorden en getoetst worden. Zij hebben aan algemeen karakter en gelden ongeacht het domein. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen kan deze beginselen aldus toetsen aan de beslissingen en het handelen van de overheid.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt duidelijk dat verwerende partij zowel de motiveringsplicht, de fair play, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als de rechtszekerheid en gewekte verwachtingen heeft geschonden.

Voor wat betreft de materiële en formele motiveringsplicht kan verwezen worden naar middel 2.

Voor de overige beginselen verwijst verzoeker naar de beslissing van verwerende partij 10.09.2013.

Het is duidelijk dat het dossier van verzoeker op een onbehoorlijke manier bestudeerd en behandeld is.

De procedurele zorgvuldigheidsnorm werd aldus niet gerespecteerd: verwerende partij was onzorgvuldig bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rustte.

Evenals werd de materiële zorgvuldigheidsnorm geschonden: de voorbereiding van de beslissing werd onvoldoende getroffen.

Immers worden de dossiers van de Afghaanse asielzoekers geblokkeerd door het CGVS, terwijl een andere overheidsinstantie, verwerende partij in casu, een ander beleid hanteert voor Afghanen die een regularisatieaanvraag indienen.

Deze verschillende behandeling kan absoluut niet getolereerd worden en is dan ook niet redelijk te noemen.

Meer nog, er is duidelijk een discriminatie tussen het feit dat voor dezelfde personen met een zelfde herkomstland, Afghanen, een verschillende behandeling wordt toegepast.

waarom zou er voor de Afghaanse asielzoekers wel gevaar zijn om terug te keren en waarom niet voor de Afghanen die een regularisatie aanvragen?

Dit wekt allerminst vertrouwen op in het beleid van de overheidsinstanties in België.

Bovendien zijn de verslagen van het UNHCR hier ook duidelijk over. Voor alle burgers is het daar onveilig, des te meer in de regio Kabul waar verzoeker vandaag komt. Zeker nog omdat hij een risicoprofiel heeft (cfr. supra).

In die optiek heeft verwerende partij geen fair play gespeeld. Als overheid mag zij de burgers niet unfair behandelen. Verzoeker had het vertrouwen dat de overheid volgens recht zou handelen. Bij een beslissing van onontvankelijkheid, kan er voldoende verwacht worden dat verwerende partij haar verantwoordelijkheid zou nemen.

Bijgevolg werd eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden: de nieuwe beslissing van 10.09.2013 is kennelijk onredelijk.

Zodat, de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden, meer bepaald de motiveringsplicht, de fair play, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de rechtszekerheid en gewekte verwachtingen."

2.6 Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoeker slechts een vage uiteenzetting geeft over zijn vrees voor zijn leven indien hij terugkeert naar Afghanistan. Er wordt tevens verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Het motief in de beslissing dat verzoeker zijn vrees voor zijn leven niet *in concreto* heeft aangetoond, is niet kennelijk onredelijk noch onjuist. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet heeft verwezen naar de actuele onveilige situatie in Afghanistan, noch rapporten van het UNHCR betreffende de situatie in Afghanistan heeft toegevoegd aan zijn aanvraag. Verweerder is aldus niet op de hoogte gesteld van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens die hem niet zijn ter kennis gebracht. Bovendien wordt benadrukt dat de procedure voor het bekomen van een voorlopige verblijfsmachtiging en de asielpprocedure twee onderscheiden procedures zijn. Het komt niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om het 'dossier van verzoeker te blokkeren' daargelaten de vraag of verzoekers bewering dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit zou doen, correct is. Een schending van de motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad stelt vast, na de bespreking van het middel hierboven en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de "gewekte verwachtingen" wordt niet aangetoond.

Het beginsel van de "fair play" houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Dit beginsel is maar geschonden indien er in hoofd van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Dit houdt in dat dergelijke elementen dienen te worden aangetoond, *quod non in casu*. Het is niet omdat de verwerende partij een voor verzoeker onwenselijke beslissing treft, dat er sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN